

Prezentarea și rezolvarea unei crize educaționale

Prof. Ionescu Aliana, Școala Gimnazială Mihai Viteazul, Brăila

P.C. este elev în clasa a II a, la o școală din mediul urban, aflată în vecinătatea casei acestuia. Încă de la începutul anului școlar elevul a avut tendința de a încălca regulile clasei, reguli care au fost stabilite împreună cu colectivul de elevi din care face și el parte.

De cele mai multe ori elevul întârzia dimineața la școală. Era singurul care făcea acest lucru în mod repetat, motivând că nu reușește să se trezească la timp. Discutând cu mama, am constatat că el întârzia deoarece considera nepotrivite hainele cu care dorea aceasta să-l îmbrace. Se declanșa astfel zilic o stare conflictuală din familie, fapt ce influența și activitatea lui școlară. Pentru a-l determina să ajungă la școală la ora stabilită pentru începerea cursurilor, am inițiat programul de înviorare al clasei. În fiecare dimineață acesta era pregătit de doi elevi și realizat cu ceilalți colegi. Elevii aveau voie să pregătească înviorarea doar dacă participau la celalte. Dacă la început elevul C. nu a fost motivat să ajungă la școală potrivit orarului școlar, ulterior a făcut acest lucru, încântat fiind de rolul de moderator al înviorării de dimineață.

Într-o zi de iarnă, fără zăpadă, C. a venit la școală în papuci, cu picioarele goale. Am fost informată între timp de mama sa că nu i-au plăcut ciorapii primiți și a preferat să vină la școală fără. Apariția sa în clasă a stârnit un murmur colectiv și multe întrebări. Eu aveam în clasă o pereche de papuci, m-am încălțat și eu cu ei, ca să fiu solidară cu C., cel care era acum urmărit îndeaproape de colegi. Reacția mea a estompat intensitatea reacțiilor elevilor, dar nu a fost pe plac elevului C., care nu își atinsese pe deplin scopul de a fi în centrul atenției. A fost prima dată când C. a spus: *Eu nu mai vreau la școala asta.*

Nu a trecut mult timp și am constatat că elevul C. are unghiile foarte mari. Am discutat cu el în particular și mi-a spus că el nu-i permite mamei să i le taie și că lui îi plac așa. Timpul trecea, unghiile creșteau, se murdăreau. Am ajuns astfel la o unitate de învățare despre igienă. A fost momentul în care am invitat medicul școlar să prezinte câteva informații utile. În cadrul acestor discuții, elevii au menționat numele colegului lor, dându-l mereu drept exemplu negativ. Acesta a fost momentul în care C. a spus răspicat că el nu mai vrea *în școala asta*, nu mai vrea *în clasa asta* și nu o mai vrea nici pe *învățătoarea asta*. Își dorea să meargă la o școală unde să

ajungă la ce oră vrea și la o învățătoare care să nu-l mai supună unor *discuții interminabile* despre igienă.

Ca și cadru didactic, am concluzionat că mă confrunt cu o criză educațională pe care trebuie să o rezolv, astfel încât elevul C. să își dorească să vină din nou la școală cu aceeași plăcere pe care o avea în clasa I. În acest demers am solicitat și sprijinul familiei.

1. Primul pas pe care l-am făcut a fost acela de a-mi îndrepta atenția spre ceea ce făcea C. foarte bine. Am constatat că pentru elevul C. era foarte important să fie stimulat atunci când obținea o notă bună sau câștiga un premiu la competițiile de karate. De asemenea am observat că el avea mare nevoie de laude, de recunoaștere, de aprobare și de atenție din partea părinților săi. Recompensele au fost foarte eficiente și l-au ajutat să-și dezvolte anumite atitudini pozitive. C. știa ce așteptări au părinții de la el și pentru ce anume îl recompensează.
2. Deoarece știam că lui C. îi place să citească, i-am pus la dispoziție materiale suplimentare despre igienă, despre importanța unei rutine în viața de școlar. Acesta a aflat astfel că trebuie să aibă ore precis determinate pentru toate acțiunile pe care le are de îndeplinit în cursul unei zile : într-un anumit interval orar trebuie să meargă la școală, apoi vine acasă, mănâncă, se culcă de prânz, se scoală și-și face temele de la școală și de-abia apoi are program de voie, pe care îl poate dedica jocului în aer liber sau în casă, întâlnirilor cu prietenii etc. Așadar, copilul are nevoie de o organizare adecvată a timpului. Acest stil de viață îi va da un sentiment de siguranță și de confort.
3. Discutând cu părinții, am stabilit că atitudinea pe care o transmit ei cu privire la învățatură este foarte importantă. De aceea le-am sugerat să-și facă împreună un program care să includă și activități culturale. Prezența la astfel de activități presupune o anumită ținută din partea tuturor membrilor familiei. Astfel, familia lui C. s-a străduit ca o dată pe săptămână să viziteze muzee, expoziții, să meargă la un concert, la un spectacol de teatru sau să exploreze locuri noi, necunoscute încă de cel mic. Desfășurarea acestor activități îl făceau să fie nerăbdător să vină la școală ca să împărtășească și colegilor experiențele trăite de el.

Consider că în situația dată a fost foarte importantă colaborarea dintre școală și familie. Faptul că elevul C. a fost participat la evenimente culturale cu familia, că toți membrii familiei s-au pregătit în același fel pentru acest tip de activități l-a determinat pe C. să-și revizuiască atitudinea față de propria igienă și să accepte că la orice școală, cu oricare învățătoare, el trebuie să respecte niște reguli care, de altfel, sunt numai în beneficiul propriei dezvoltări armonioase din punct de vedere fizic și psihic.

Trebuie să precizez că nu am întâmpinat dificultăți în aplicarea acestor măsuri deoarece familia a conștientizat că fără constanță în desfășurarea unor activități și respectarea unor reguli, elevul C. nu ar fi reușit să treacă peste aversiunea față de școală și față de învățătoarea pe care ajunsese să nu o mai placă deoarece aceasta îi tot repeta de ce este corect sau nu un anumit comportament.